

„Și trecând El dincolo, în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi demonizați, care ieșeau din morminte, foarte cumpliți, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea. Și iată, au început să strige și să zică: **Ce ai Tu cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești?** Departe de ei era o turmă mare de porci, păscând. Iar demonii Îl rugau, zicând: **Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci.** Și El le-a zis: **Duceți-vă.** Iar ei, ieșind, s-au dus în turma de porci. Și iată, **toată turma s-a aruncat de pe țărm în mare și a pierit în apă.** Iar păzitorii au fugit și, ducându-se în cetate, au spus toate cele întâmplăte cu demonizații. Și iată toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, **văzându-L, L-au rugat să treacă din hotarele lor.**”
(Ev. Matei 8, 28-34)

Fie că a fost vorba de ținutul Gadarenilor ori al Gherghesenilor, de unul ori doi demonizați, **textul evanghelic al zilei evocă cinci idei fundamentale.**

Prima: Sufletul unui om face mai mult decât o turmă de porci, fie ea de două mii de capete. De nespus mai mare valoare este mântuirea unui om decât orice valoare materială, oricât de însemnată.

A doua: Frica e pricină de alungarea lui Hristos. Când gherghesenii (Luca 8, 37) sunt „cuprinși de frică mare” ce fac?

„Îl roagă pe Hristos să plece de la ei”. Așadar, **efectul dintâi al fricii este alungarea lui Hristos, lepădarea de El.** Domnul întotdeauna și-a învățat ucenicii și adepții să nu fie fricoși: nu vă temeți! le zice, nu fiți fricoși! de ce sunteți fricoși? nu vă spăimântați! îndrăznește fiică; **îndrăzniți, Eu am biruit lumea.**

În Apocalipsă (21, 8) fricoșii sunt cei dintâi menționați printre meniții iezerului de foc și de pucioasă.

A treia: din textele evanghelice reiese că **demonii Îl cunosc pe Hristos**, știu cum nu se poate mai limpede Cine este: Fiul lui Dumnezeu Cel Preaînalt. Rezultă de aici că **și demonii sunt creștini de vreme ce-L cunosc pe Hristos și-L recunosc ca pe Fiul și Sfântul lui Dumnezeu?**

A patra: este legată de răspunsul dat de către demon întrebării lui Hristos: care-ți este numele? Răspunsul fiind (Marcu 5, 9) „*legiune (ori oștire, ori leghion) este numele meu, căci suntem numeroși*”. (Legiunea, unitate militară romană cuprindea după cum se știe cca. 5-6 000 de oameni.)

Rezultă de aici că **dacă îngăduim unui singur păcat să pună stăpânire pe trupul și sufletul nostru**, altfel spus unui singur demon să pătrundă înlăuntru în ființa noastră, **suntem pierduți.**

Acel unic demon se va înmulți, va prolifera (cum se spune în limbaj medical); mulțime mare de draci va veni asupra-ne buluc, grămadă, potop.

A cincea: Pericolul demonismului. Dostoievski în „Demonii”, Thomans Mann în „Doktor Faustus” și Heimito von Doderer într-o carte ce poartă același titlu cu a lui Dostoievski, demonstrează limpede existența demonului în care cei mai mulți oameni ai veacului nostru refuză să creadă și-și scutură umerii: în Dumnezeu, da, cred, dar în draci, în demoni, în Scaraoțchi... și surd semnificativ.

Se înșeală și se amăgesc. **Demonismul, vai, e o realitate.**

Pe planul vieții publice [**demonismul**] se manifestă prin două extreme, două hăuri: **sau tirania puterii, dictatura, opresiunea, totalitarismul, sau, dimpotrivă, la celălalt capăt, prefacerea libertății în nebunie, desfrâu, dezmăț și anarhie.**

Cuvintele acestea s-ar cuveni să le fie de învățătură tinerilor care poate că nu înțeleg de ce desfrâu și dezordinea sunt potrivnice libertății și de ce morala e o condiție esențială a existenței ei.

Care sunt caracteristicile vizibile ale demonismului? Două mai ales: sadismul rece și răutatea gratuită.

Să fim atenți: **să păzim cu trezvie și prudență ușa sufletului Domnului** nici măcar foarte puțin (preț de o pastilă ori de o seringă ori de zece picături), căci și aceasta le-ar permite să se strecoare și să prolifereze. Ferească-ne Domnul de una ca asta, mai năprasnică nenorocire nu ni se poate întâmpla!

Crede-mă, prietene, acolo unde eu credeam că viața mea va lua sfârșit, abia acolo ea a început. Până la călugărie, omul este un adolescent care-și admiră mușchii în oglindă, dar după călugărie el intră în luptă. În fața oricărei situații-limită, omul află cine este, fie moartea unei persoane dragi, fie că nimerește în pușcărie pe nedrept, însă călugăria este toate acestea la un loc, pentru că un **călugăr își îngroapă oamenii iubiți și totodată se întemnițează pe sine pentru toată viața.** Aici se descoperă omul.

E ușor a fi grozav singur în oglindă, dar nu e la fel de ușor atunci când ieși să înfrunți viața față în față. Am început prin a-ți aduce exemplele sfinților așa-zisi „activi”, deși ei își considerau faptele nimicuri care îi distrăgeau de la cea mai mare lucrare pe care o poate face omul, aceea de a se cunoaște pe sine. Această lucrare își atinge culmile și profunzimiile ei în monahism, și încă într-un monahism cât mai aspru, cât mai departe de lume. Astfel, cei mai înțelepți ajung să pară nebuni lumii, iar cei care se umflă ca broaștele primăvara, strigându-și micile lor victorii, sunt considerați strălucitori. Iată, dacă vrei, încă odată înțelesul cuvintelor „cei din urmă vor fi cei dintâi și cei dintâi vor fi cei din urmă”.

(*Jeromonah Savatie Baștovoii, Dragostea care ne smintește, Editura Marineasa, Timișoara, 2003*)

"O carte bună, creștinească, este un înger al lui Dumnezeu, căci te învață să-L cunoști și să-L iubești, să descoperi frumusețea vieții în Hristos, să iubești pe oameni, să te ferești de păcat și să te îngrijești de mântuirea sufletului."

Părintele Nicodim Măndiță (1889 – 1975)

6 iulie 2015 – 40 de ani de la trecerea la Domnul a Părintelui Nicodim Măndiță

Părintele Nicodim Măndiță s-a născut în anul 1889 într-un sat din județul Argeș, primind la botez numele de Nicolae. Între anii 1911-1918 a fost înrolat în armată, participând la campania din 1913 din Bulgaria și la luptele din timpul primului război mondial.

În anul 1920 s-a călugărit la Schitul Măgura-Bacău, cu numele de Nicodim, fiind hirotont ca ieromonah în vara aceluiași an. A slujit apoi ca preot misionar în satul Schitul Frumoasa-Bacău (1921-1923), duhovnic la Mănăstirea de maici Giurgeni-Roman (1923-1925) și preot misionar în Transilvania (1925-1935).

În următorii 40 de ani a fost **duhovnic la mănăstiri de maici: la Agapia (1935-1945), la Văratec (1945-1962) și din nou la Agapia (1962-1975)**. A primit rangul monahal de protosinghel.

În perioada regimului comunist (1948-1964), a scris cărți de învățături duhovnicești, care erau multiplicare de colaboratori și distribuite în diferite localități, printr-o rețea de colportaj. Acuzat de „*infracțiunile de răspândire de publicații interzise*”, a fost condamnat prin sentința penală nr. 38 a Tribunalului Militar București, dată în ședința din 22 ianuarie 1965, la 8 ani de închisoare corecțională. Ținându-se seama de vârsta și boala de care suferea părintele Nicodim, completul Tribunalului Militar București s-a deplasat în orașul Târgu Neamț. **Părintele Nicodim Măndiță a fost arestat și încarcerat în Penitenciarul Aiud, iar cărțile confiscate au fost trimise la topit.** După un an și jumătate de închisoare, i-a fost anulat restul de pedeapsă și i s-a permis să revină la Mănăstirea Agapia, unde se retrăsese ca pensionar, din anul 1962. **A murit la Agapia în anul 1975**, la vârsta de 86 ani, și a fost înmormântat în cimitirul mănăstirii.

www.doxologia.ro

"Fraților, să ne rugăm neîncetat cu luare-aminte și cu atenție. Să nu lăsăm mintea să hoinărească în timpul rugăciunii. Că la ce te gândești, la aceea te și închini și rugăciunea se preface în păcat, că te închini idolilor din minte, iar nu lui Hristos. Deci să cerem ajutorul lui Dumnezeu ca să ne putem ruga cum trebuie." Părintele Nicodim Măndiță (1889 – 1975)

8 iulie - Sf.M.Mc.Procopie - pomenit la Taina Sf.Cununii (<https://sfantulnicolaevelimirovici.wordpress.com>)

Sf.Procopie s-a născut la Ierusalim dintr-un tată creștin și o mamă păgână. La început **s-a numit Neania**.

După moartea tatălui, mama lui l-a crescut în duhul idolatriei romane. Crescând cu vârsta, împăratul Dioclețian, l-a luat la palatul imperial, în corpul de armată. Când a început să îi persecute pe creștini, l-a trimis pe Neania la Alexandria în scopul de a îi ucide. Pe drum i s-au întâmplat cele ce i se întâmplaseră mai înainte lui Saul pe drumul Damascului: s-a făcut cutremur mare, iar în momentul acela Domnul însuși S-a înfățișat înaintea lui și i-a zis: „**Unde mergi, Neania, și împotriva cui te ridici?**”. Plin de spaimă Neania a strigat: „*Cine ești, Doamne? Iată, eu nu te cunosc!*”. Apoi în întinericul acela **a apărut o cruce ca de cristal**, iar din mijlocul ei s-a auzit glasul: „*Eu sînt Iisus, Fiul răstignit al lui Dumnezeu!*”. Domnul i-a mai zis: „**Biruie pe dușmanii tăi întru acest semn, și pacea Mea cu tine va fi!**”. Atunci viața lui Neania s-a schimbat cu desăvîrșire. A poruncit executarea unei cruci întocmai cu aceea pe care o văzuse, și în loc să pornească împotriva creștinilor, el a pornit împotriva agarenilor, care atunci atacau Ierusalimul. El a intrat victorios în Ierusalim, și a dat pe față

crența lui creștină înaintea mamei lui. Adus înaintea curții, Neania și-a lepădat centura militară, însemn al înaltului lui rang, de asemenea spada, și le-a aruncat la pământ înaintea judecătorului. El a fost torturat și aruncat în temniță. **Hristos a venit iar la dînsul, l-a botezat, și i-a dat numele de Procopie**. Doisprezece femei au fost prinse și aruncate în aceeași temniță. Sf.Procopie le-a învățat credința în Hristos și le-a pregătit pentru luarea cununilor muceniei (**Acesta este motivul pentru care Sfîntul Procopie, împreună cu Sfîntul împărat Constantin cel Mare și cu maica lui împărăteasa Elena, este pomenit la Slujba Sfînteii Cununii**). După aceasta, cele douăsprezece fecioare au fost chinuite. Văzînd mucenicia și curajul lor, **mama lui Procopie a venit și ea la credința în Hristos**, și astfel toate cele treisprezece femei au fost omorîte. Fiind dus la eșafod, Sf.Procopie s-a rugat lui Dumnezeu pentru toți și mai cu seamă pentru Sfînta Biserică Ortodoxă. Atunci el a primit semn din cer că rugăciunea lui a fost ascultată, iar el și-a pus cu bucurie capul sub sabie. S-a strămutat la locașurile cele cerești la anul 303 în Cezareea Palestinei.

Programul săptămânii 5 iulie - 12 iulie 2015

	Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	05 iulie	8 - 12	- Sf. Liturghie (Vindecarea celor doi demonizați) – Pr.Ticu
Duminică	05 iulie	17 - 18	- Paraclisul Maicii Domnului / Film religios – Pr.Ticu
Luni	06 iulie	17 - 18	- Acatistul Sf.Arhangheli – Pr.Ticu
Mărți	07 iulie		- Program administrativ (zi liberă)
Miercuri	08 iulie	9 - 10	- Sfințirea mică a apei – Pr.Ticu
Vineri	10 iulie	9 - 11	- Taina Sf.Maslu
Vineri	10 iulie	17 - 18	- Slujba acatistului – Pr.Ticu
Sâmbătă	11 iulie	8 - 11	- Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți – Pr.Ticu
Sâmbătă	11 iulie	17 - 18	- Vecernia Duminicii a VI-a după Rusalii – Pr.Dragoș
Duminică	12 iulie	8 - 12	- Sf. Liturghie (Vindecarea slăbănogului din Capernaum) – Pr.Dragoș
Duminică	12 iulie	17 - 18	- Paraclisul Maicii Domnului – Pr.Dragoș